

מדינת ישראל
משרד המשפטים

הועדה לבחינת פעילות הביקורת על מערך התביעה ומייצגי המדינה בערכאות

ירושלים, י"ד אב תשע"ה
30 יולי 2015
מס' מכתב: 027-99-2015-004250
(בתשובה נא לציין מס' מכתבנו)

פרוטוקול מס' 20ב
ישיבה עם מר אריאל פלג.
שהתקיימה ביום רביעי ו' באב התשע"ה (22 ביולי 2015), בשעה 14:00

נכחו:
יו"ר הוועדה, כבוד השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג.
עו"ד איילת לוי, מרכזת הוועדה.

מר אריאל פלג.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אני מוכן לשמוע את מה שיש לך לומר לי ולעזור לפתור שאלות קשות.

אריאל פלג: תודה רבה.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אתה כתבת שמהפרקליטות פנו אליך.

אריאל פלג: ההתגלגלות היא כך – בשל הרקע שלי, ברגע שהתחילה סוגיה של נציבות הביקורת, לפני שנה, אני מתעניין בזה כמו כל ביקורת אחרת. גם התחילו דברים לקבל צורה של חיכוך ובירורים, התעמקתי בזה. בכנס אתיקה בירושלים יצא לי לפגוש את ארגון הפרקליטים, אמרתי שיש לי גישה שונה על כל הנקודה. נפגשתי איתם.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: חשבתי שביקשו ממך לבוא.

אריאל פלג: אני מייצג עצמי.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אתה מופיע בלי הקשר לאף אחד. אריאל פלג: אני מייצג את עמדת המקצועית, אולי יש כאלה שחושבים שזה משרת אותם.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אתה אומר שאתה באת לא בשליחות של מישהו. בסדר גמור.

אריאל פלג: הייתי תת אלוף במילואים, בשדה בשריון, ב-5 שנים הייתי מבקר מערכת ביטחון, אחרי שפרשת המשכתי ליעץ לגופי ביקורת, התחלתי להתעניין לחקור וללמד את נושא הביקורת בתחומים הרחבים, כל מה שקשור בתהליכי שיפור (מלמד באוני' חיפה, בקורס מבקרים פנימיים. מרצה שם, כותב).

גם חבר לשכת המבקרים הפנימיים, גם חבר איגוד המבקרים הפנימיים. גם במתח ביניהם אני דואג לשמור על אובייקטיביות, לשמור גם על הפן זה וגם על הפן זה. לבטא את רעיון הביקורת במלואו, לדעתי צריך להסתכל על שני הדברים.

אגיד איך אני רואה את דברים. בסיטואציה שקיימת, מדברי הנציבה, היתה בעייתיות ביצירת גוף הביקורת הזה כי לא היה ברור על איזה רקע הוא עומד ופועל מבחינת מסד חוקי, מסד ניהולי, יחסי גומלין וכיצד הוא מיוצר. במקורו, כפי שהיו במסמכים המכוונים, מסמך עקרונות, הכוונה של הקמת גוף הזה נבעה לטעמי ממסמך שהוציא היועץ המשפטי לממשלה ושרת המשפטים – מ-3 טעמים. שיפור תהליכי עבודה של גופי תביעה, מנגנוני תלונה של מערך התביעה, וחיזוק אמון הציבור בנושא.

לא נכנסתי לעומק מה הביא לכך, אך לאור דירקטיבה זה בחנתי איך הדברים מומשו. הנציבה עמדה על הקושי בנושא, כי לא מעוגן בשוק חוק קיים בנושא. הגדירה בעצמה בכללים של נבתי"מ גם סוגיה – היא גם דיברה על שיפור, וגם לפעול לנושא של בירור הדברים באופן מערכתי ופרטני. פה באיזה מקום בתפיסת עולם שלי זיהיתי 3 תחומים ... שמחייבים הסתכלות יותר מה שנקרא ביקורתית על כל הסיטואציה והתהליך. 3 דברים שאני רוצה להרחיב לגביהם – 1, מימוש רעיון ביקורת לגוף שהוקם. 2, מה משמעות של עבודה בין ביקורת והנהלת הגופים, הגוף המבוקר. 3, מה המשמעות ומה השפעת ביקורת על תלונות וחיזוק אמון הציבור וכדומה.

אנסה לגעת ב-3 דברים אלה ולפרט. בנושא של תרומת גוף הביקורת, אני בגישתי נכנס לסוגיית הביקורת, ואני יודע שהיא נעה על ספקטרום בין פיקוח לבין שיפור. בישראל בשפה העברית, המילה פיקוח משמשת לדברים רבים, החל מהקשר של נושאים משפריים כמו ביקורת פנימית בהגדרתה, כלה בבקרה, כי לעיתים מערבבים בין דברים, רואים זאת ככלי פיקוחי. לפעמים יש סוגיות של בדיקה, ויש חוות דעת.

יש הבחנה בין ביקורת ובירור תלונות. כאן אנחנו מדברים על שני נושאים נפרדים שאפשר להבחין ביניהם. כל השאר זה הגדרה של הביקורת.

גם בגישת הביקורת – בירור תלונות הוא אמצעי לגלם קונספט של פיקוח. בירור תלונות זה תפיסה – אמצעי לגלם תפיסה של פיקוח. זה צד אחד של משוואה. צד שני הוא צד שאתה אומר אני רוצה לעזור לארגון להשתפר.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: זה יזום וזה לא.

אריאל פלג: זה שיתוף פעולה וזה לא. יש הרבה מרכיבים. כשאני רואה מסמך עקרונית שנכתב, ופרשנות של הנציבה בהיבטים של חזון, יעדים ונהלים – אני מזהה משהו שאני קורא לו כרגע גישה של גם וגם, גישה שהיא אפשרית מבחינה תיאורטית אבל אני רואה לנכון להציב את הפערים או הבעייתיות.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אז זה פיקוח או שיפור?

אריאל פלג: גם פיקוח וגם שיפור. אני מזהה גישה שהיא גם וגם, לכן בהבנה של גישה של גם וגם יש משהו שאני מביא נושאים שאני אגיד איפה אני מזהה את מתחים וחיכוך בתפקוד כתוצאה מגם וגם.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: מבקר מדינה לא עושה גם וגם?

אריאל פלג: עושה גם וגם.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אם כן, איזה ביקורת לא עושה גם וגם?

אריאל פלג: שתי דוגמאות. יש מבקר פנימי ויש גוף תלונות ציבור שאינו מבקר פנימי, לדוגמא צה"ל, שם כל סוגיית התלונות היא לא דרך גוף ביקורת. מצד שני, אני מזהה מצבים שבהם יש רק תלונות, נציבות תלונות על שופטים היא רק בכובע אחד. זה לא גוף ביקורת, זה גוף תלונות.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אבל הוא גוף תלונות, אבל בדרך זאת יש גם אלמנט של ביקורת. בירור תלונה זה לא דבר ערטילאי, יש תלונה על עובדות מסוימות ואותם מבקרים.

אריאל פלג: אני מנסה להסביר שהשאלה מאיפה אתה מתחיל את תהליך בהקשר של השגת רעיונות של דירקטיבת הביקורת שקיבלה נבתי"מ שאומרת – צריך גם לשפר את הארגון וגם מצד שני לברר דברים לגופו של עניי.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: כשאתה עוסק בתלונה, אתה לא משפר גם מבקר. ברגע שאתה אומר התלונה מוצדקת פירושו של דבר, אם אומרים שהוא התנהג שלא כהלכה, התלונה מוצדקת – הלכה כך אל תתנהגו, כך לא מתנהגים במוסד שלו. זה גם הפקת לקחים, גם ביקורת, גם טיוב של הגוף מבחינה ניהולית. הכל מצטרף יחד. איך אתה עושה את הפרדה?

אריאל פלג: על הספקטרום בסופו של דבר תקבל תמונת איזון נכונה לעבודה, איזון שקורה בנבנת"מ.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אולי בהמשך דברך אבין מה שעכשיו מעורר אצלי קושי.

אריאל פלג: מה שאני מנסה לומר, שאם אני הולך בגישה של ביקורת, גישה שמשפרת, שאני רוצה לעשות ביקורת סדורה לנושאים מערכתיים, אמצא בוקטור שיפורי בעיקרו. יש פה כמובן גם פיקוח עקיף, כשאני בוקטור של תלונות או בירור דברים, אני נמצא בוקטור פיקוחי במהותו שברור שבפיקוח, בצורה עקיפה, יש נושאים שהם גם שיפוריים. הייתי מנסה ליצור מקונספט את תפיסה כוללת כדי לזהות בעייתיות.

כשאתה הולך לביקורת להבנתי, ביקורת שרוצה לשפר, אני מדבר על הפן השיפורי בדירקטיבה שיצאה, זה פן מוביל במסמך עקרונות ובקשר עם הפרקליטות, למעשה יש פה 3 דברים שצריך לתת את הדעת לפני שבותרים את אוריינטציה. ראשית, מהצורך שבגללו מפעילים את גוף ביקורת? כיצד בונים את זה באופן שיתאים לארגון או נושא רלוונטי? לא כל ארגון שווה. מדברים פה על ארגון פלואידי, כי אלו גופי התביעה, נכון שהפרקליטות נתפסת כמשהו מרכזי, אבל זה הליך יותר רחב מפרקליטות עצמה. מבחינת עוצמה חיצונית הפרקליטות היא מובילה. מבחינת היקף התביעות, המשטרה מובילה. יש פה כל מיני דברים, זה לא משהו מוחשי. מזכיר מערכת הביטחון, שאומרים מערכת הביטחון ולא צה"ל, שזה לא ארגון מסודר עשייה עם התחלה וסוף. שלישי, בחירת שיטת עבודה מתאימה לעשות דברים אלה.

מפה אגע בכמה מתחים שאני מזהה. אחד, סוגיה של פנימי וחיצוני. האם הביקורת פנימית או חיצונית? ביקורת פנימית זה מושג, אז אני מבקר עם אוריינטציה שהיא פנימית או חיצונית? אני באתי ממערכת הביטחון, פעם היא הייתה פנימית, היום זה גוף חיצוני, כי הקמנו את מבקר צה"ל, לרמטכ"ל נתפסים חיצוניים, לשר ביטחון פנימיים. ההבדל בין פנימי וחיצוני משפיע על יחסי עבודה ושיתוף פעולה עם גוף מבקר. בביקורת פנימית הסוגיה של שיפור ארגון מאוד חשובה, הביקורת חיצונית בודקת דברים של חוקיות ותקינות, סדר וארגון. בנקודה הזאת במסמך עקרונות ובהנחיות נבנת"מ לא ניתנה הדעת לנושא זה, משחקים על 2 עולמות, זה גורם קושי לארגון מבקר ולארגון מבקר לדעת באיזה צד הוא נמצא.

דבר שני שעושה אותו תהליך שנובע מהגדרות הלא מושלמות או לא מדויקות במסמך עקרונות ובפרשנות של נציבה לנושא, זה סוגיה של מערכתי ופרטני. אלה מושגים קיימים, יש ביקורת גם מערכתית וגם פרטנית, זה קיים בעולם ביקורת חיצונית פנימית, ביקורת המדינה. להערכתני אנשים מבינים, אני חושב שיש בעיה עם מושג מערכתי בהקשרים של ביקורת נבנת"מ בעת הזאת, כי הנושא לא ממש ארוגני אלא רעיון של תביעה, אין ביקורת מערכתית בהחלט, כי חלק מגופי התביעה לא מבוצעת עליהם ביקורת בפועל. מערכתי באיזה מקום נבלע.

עוד הערה – עצם הבנייה שבה היועץ המשפטי לממשלה הוא הממונה על הנציבה, יש פה החרגה קונספטואלית בהיבט של המערכתיות. גם בהקשר של אמון הציבור וגם בהקשר של מעשה

ביקורת. אם רוצה לעשות ביקורת מערכתית, אתה צריך להיות פתוח לבצע ביקורת על כל הספקטרום, מה שלמבקר המדינה אין בעיה. פה הולכים מעבר לארגון, זה לא מבקר של פרקליטות אלא של כל התביעה. זו בעיה קונספטואלית שיוצרת בעיה.

סוגיה שניה היא הסוגיה הפרטנית – אני מנתח את מסמך עקרונות ומדבר על מושגים במסמך זה. סוגיה הפרטנית – תורגמה מהר מאוד, קראתי את דוחות הנציבה, גם דוח ראשון וגם שני, גם ראיתי את דברים בתקשורת, מודה שלא נפגשתי עם אנשי המקצוע, תורגמה מהר מאוד מילה פרטני הפכו לאישי, לאירועים של....

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: מי הבין את זה כך?

אריאל פלג: נעשתה ביקורת מערכתית על סגירת תיקים. נעשו ביקורות פרטניות, שאני קורא להן אישיות, על מקרים של פרקליטים.

אני מנסה לחזק. יש מקום לביקורת פרטנית, גם ביצעתי ביקורות מערכתיות וגם פרטניות כמבקר מערכת הביטחון. ביקורת פרטנית היא על מקרה מסוים או יחידה, שממנה אפשר להסיק מסקנה כוללת.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: לעומת זאת יש תלונות אישיות, ביקורת אישית.

אריאל פלג: אז עושים בירור אישי. לא מקרה שיש בו מעורבות פרקליטים הוא מקרה אישי או מקרה פרטני. אולי אקח נושא, נגיד פה הפרקליט עשה משהו פלילי אפילו, לוקח את התיק מעביר לפרקליטות, ליועמי"ש שיטפל, אני כמבקר חובה עליי לברר את הנושא כדי להסיק מסקנות כוללות לארגון. זו נקודה שיש בה חוסר במעשה ובנהלים ובכתובים.

לגבי סוגיה אישית אגע בהמשך, אבל נקודה שלטעמי יוצרת חיכוך.

תחום שני זה יחסים בין הביקורת להנהלת הארגון. הרצון של נב"מ להיות גוף שיפור, אפילו בכתובים יש לו אוֹרֵך יוזמה, גם רוצה להיות גוף שיפור, וגם מגדירה בכתובים שתסייע גם להטמעה, זה אובר דרישות הביקורת, היא גישה שמחייבת בביקורת פנימית שיתוף פעולה עם הגוף המבוקר. יש כמה מרכיבים בסיסיים שלא מתבצעים ולא כתובים בנהלים כמו בחירת נושאי ביקורת ומטרות הארגון. אם אני בוחר לעצמי את הנושאים או עושה נושאים שלא מתחברים לנושא זה, זה לא יתמוך בדברים אלה, למרות שזו ביקורת מערכתית.

אם אני הופך תוכנית עבודה שעוסקת בנושאים אד הוק, בעקבות תלונות, זה מאבד את תוכנית עבודה שאמורה לקחת את ארגון לאורך זמן. אני עושה מעקב ומנסה לתמוך בעשייה ארגונית, שזה לא תפקיד הביקורת כי לארגון יש מנהלים והביקורת אמורה לתת ערך מוסף. זה לא כתוב בנהלים וכתובים, ולא בעשייה שוטפת מול גופי ביקורת. זה לא מוסדר.

אתיקה ואחריות ניהולית – אחריות הניהולית להבנת, וגם האתית, לטיפול בנושאים אישיים בפרקליטות או כל גוף אחר היא על הנהלה שלו, במבנה היררכי שלו, במיוחד לטעמי בגופים ציבוריים ממשלתיים שבהם כמו בצבא הפרט, גם אם הוא בכיר, הוא שליח, הוא נמצא במשימה שילוחית. כלומר, לא זוכה לטוב אם הוא מצליח וגם לרע, זה נכסה של המערכת, של הארגון. זה הרעיון הבסיסי. אם מתגלים קשיים בתפקוד פרקליט זה או אחר, בעקבות תלונה או בדיעבד מביקורת, אסור לי כמבקר להתעלם. אבל אתה לא יכול להחליף את המנהל, להכריע בנושא זה, להוציא דברים שהם כאילו מינהליים ולהכריע בסוגיה, לדעתי עדיף להעביר זאת לטיפול אתי משמעתי או אפילו פלילי אם יש צורך, כמבקר להבין את התופעה ולטפל בה בהיבט המערכתי. לתת לה כלים ניהוליים שיכולים לשפר תהליכי ניהול אצל משפר, לא למצוא פתרון מאחוריו.

נציב תלונות שהוא בקושי נציב תלונות כן מביע דעה מקצועית כי הוא רק נציב תלונות. נציב תלונות שהוא גם מבקר, הוא שומט את אחד מהכובעים.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אתה אומר שזה חל גם על מבקר המדינה שיש לו שתי פונקציות.

אריאל פלג: על מבקר המדינה אגיד דבר אחד בהערת צד. מבקר המדינה, חיבור שבין נציב תלונות לבין מבקר הוא לא חיבור טבעי בעולם. לא טבעי.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: זה לא נהוג בעולם.

אריאל פלג: מדינת ישראל הציבה מבקר מדינה והרחיבה את זה לנציב תלונות. מצד שני, אולי אני רואה דברים אחרת, במקומות שלהבנתי יש חשיבות לנושא זה, משום מה לא איחדו דברים אלה, נתנו כבוד גם לזה וגם לזה. לדוגמא נציב תלונות על שופטים, גם החריגו ואמרו שלא יכול לעשות תפקיט אחר.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אין לו מנדט לתפקיד אחר. יש מבקרים, יש נציבי תלונות, ומשרד מבקר המדינה זה אוחד יחד.

אריאל פלג: אחרי זה גם גופים נוספים. באיזה מקום גם חוק הביקורת פנימית איפשר זאת. כלומר, זה נכון שאולי רצו לפתור בעיות תקציביות, תקניות וכדומה, האם יש בזה היגיון בהיבט של וקטור השיפור או פיקוח, זו צריכה להיות חוכמה גדולה של מבקר לעשות זאת בצורה טובה, וזה לא תמידי הולך. יש לי 2 הסתייגויות פה. יש מקומות שהעסק מורכב, ועשו הפרדה. כמו בצה"ל. מבקר מדינה יש סניוריטי אחרת לגמרי, גם הוא בראש שלו, בגלל גודל המנגנון או גודל המערכת, עושה את הפרדה הזאת בפועל. אבל היא לא מסיטה אותו מזה או לזה. זה מה אני רוצה לומר.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: גם ביקורת פנימית יש לה אותו דבר.

אריאל פלג: לכן במקומות שביקורת פנימית היא משמעותית, אם זה גוף גדול, המבקר אינו נציב התלונות והפוך.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: יש מקומות שזה אפשרי מבחינת החוק.

אריאל פלג: זה אפשרי, ברור. מבחינת נוהל גם מתנהג במדינת ישראל. בעולם זה לא נפוץ. וברעיון שבין אופי הביקורת והיחס למבוקרים במטריצה של שיפור זה לע עושה סדר וזה רגיש, בסוגיה הזאת זה בעייתי, זה אחד הגורמים לחיכוך, לא בגלל בני אדם אלא איחוד התפקידים בהקשר של זה.

לגבי טיפול פרטני אישי, מערכת ניהולית – הפרט מטופל בדברים האלה, לכן הפרקליטים הם חלק מארגון היררכי, יש להם אחריות שילוחית, לא זוכים בטוב וללא ברע. מבחינת אחריות לטיפול וקידום של פרקליטים גם בתחום אתי ומקצועי זה על מנהלים. לא נכון לקחת מקרה אישי של כל פרקליט ולטפל בו על ידי מבקר עד הסוף, כי שומט רעיון שלתת למנהלים בארגון לטפל. אם יש בעיות ערכיות בפרקליטות, או שניקח מהלים ונלמד לעשות בקרה. או שנבצע משהו בתהליכים, או נרחיב בעלי תפקידים. אבל לא נחליף אותם, כי באותו רגע שומטים רעיון הביקורת.

3 דברים אחרונים בהקשר לביקורת. לגבי ביקורת הנציבות, הבנו את הנושא וההפרדה.

נושא שני, זה ריבוי גופי ביקורת ופעולות ביקורת. אנו במערכת הביטחון וצה"ל עסקנו הרבה עם מבקר צה"ל ומבקר המדינה. ביקורת זה דבר טוב, אם זה במידה. ואם אני מנסה לכמת מידע, אני רוצה להגדיר את המידע בהיבט תוצאתי כמה הארגון המבוקר יכול לעכל, אם אני מבקר מעולה ומעיף דוחות – בהקשר הזה אני מזהה שאני לא יודע מה השיקולים להקמת הנב"מ, זה משהו מעבר למסמך עקרונות שמסביר את התוצאה. אני לא מומחה לשיקולים פוליטיים. אבל מצב שבו גוף התביעה הזה מבוקר על ידי מבקר מדינה, מבקר משרד המשפטים – אם הוא לא טוב נחליף אותו או נחזק, מבקר משטרה בהיבטים של תביעה משטרתית, ביקורת שיפוטית שהיא משמעותית בהקשר תביעה, ביקורת אישית על עורכי הדין, להכניס עוד גוף בלי לעשות הסדרה.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: רוצה להבהיר מה שאמרתי קודם, שצריך להיות במינון. חשבתי שאתה מתכוון לכמות הדוחות או עבודות שהיא מתכננת הנציבה בשנה אחת. שזה קשה לעכל, הגוף המבוקר קשה לו לעכל כמות כזאת של חומר שמתייחס לביקורת.

אריאל פלג: זה תחת כותרת ריבוי גופים וריבוי פעולות.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: אמרתי שזה טוב אם זה במינון, הכוונה שלי היתה מינון במספר נושאים, בהיקף.

אריאל פלג: זה תחום אחד שאני מעיר עליו, איך הוא נקבע. שהוא לא מסודר. נושא שני זה היקף גופי ביקורת, גם הם מייצרים ביקורת. אז יצא שכרנו בהפסדנו, בזה שמעמיסים.

נושא אחרון שצריך לתת עליו את הדעת ולא הייתי מודע לו – סוגיית הקשר בין ביקורת לבין אמון הציבור, הטענה שהנב"מ מחזק את האמון הציבורי. חיפשתי מדדים לאמון הציבור, חיפשתי חומר. לא זיהיתי מסמך שהמקשר או מחקר שמקשר בין ביקורת לשיפור אמון הציבור. מה כן?

אין ספק – נהוג ראוי, נראה לי הגיוני, שביקורת המדינה מחזקת את אמון הציבור. בעצם זה שהיא נובעת מאיזשהו חוק, שום דבר אי אפשר להסתיר ממנה, וגם בתהליכי הטיפול בה זה תהליכים ציבוריים. אם הכנסת מטפלת, זה אמון הציבור באיזשהו מקום. כי כנסת שולח לו. בביקורת פנימית דבר בעייתי שבעתיים, בסיטואציה וכזאת לדעתי במצב קיים כרגע על אחת כמה וכמה, כי אין חוק שמסדיר זאת.

השופט (בדימוס) אליעזר גולדברג: לא תמיד צריך חוק, צריך להפעיל לפעמים גם היגיון. גוף שעושה את הכל בלי לתת לציבור – גוף ציבורי שלא נותן לציבור פתח הכי קטן לדעת מה נעשה בתוכו, בתוך הגוף הזה, לא נותן – הכל נעול, הכל פנימי, והוא מחפש את אמון הציבור, יגידו לו: אתה מחביא מאיתנו הכל, אז אין אמון הציבור. אבל גוף פתוח שאומר אינ חשוף, שקוף, accountability, זה לא מוסיף לאמון הציבור?

אריאל פלג: אין ויכוח שכל גוף ציבורי צריך להיות חשוף לביקורת ציבורית. השאלה מה השיטה. אם אני חושף אותו דרך מבקר המדינה, אני יוצר אמון ציבור.

אולי יש מקום – נושא תביעה בישראל הפך לנושא אקוטי, כמו מערכת ביטחון בעבר – יוצרים החרגה של נושא התביעה, יוצרים במבקר המדינה את החטיבה או גוף שמתעסק בביקורת התביעה, שהיא יותר ממשרד המשפטים. ואז יצרת גם את אמון ציבור, זה גישה של מדינה לפתור בעיה של אמון ציבורי. או לחילופין אני רוצה לעשות זאת באמצעי אחר, אני יוצר גוף שלא שייך למשרד משפטים, מנבחרת של מפקח-על, שהוא למעשה מדווח למישהו – מבקר מערכת הביטחון זה דוגמא לדבר כזה. מבקר מערכת ביטחון לא הוקם כחוק, הוא לא כפוף לשר הביטחון אלא לממונה על ביטחון, שזה יכול להיות ממשלת ישראל והקבינט.

אז אפשר ליצור גוף שעושה דבר כזה. פה רצינו, אבל לא הלכנו על המקום הנכון. יש ספקטרום של פתרונות. אם אני רוצה לשפר חשיפה החוצה, הייתי אומר נלך על מבקר מדינה ונחריג את זה, כי גילינו בשנת 2015 נושא אקוטי ונקים חטיבה לביקורת על זה, או מבקר חיצוני כמו למערכת הביטחון, לא מבקר בתוך משרד המשפטים, אלא ביקורת על התביעה, שהיא גוף חיצוני, אז יש לה כללים ועקרונות, והיא אינה פנימית, לא מתיימרת לשפר, אלא רק בדרך אגב, היא לא שמה את זה כאגינדה ולא באה לפרקליטים. זה קונספט אחד. אם אתה אומר הכל סביר, ואני רוצה לשפר את העבודה של פרקליטות והתביעה, נחזק את גוף הביקורת הפנימית. או ניקח את המבקר של משרד משפטים ונגדיל אותו, או אם זה לא מספיק תמיד אפשר לעשות החרגה כמו בצה"ל. אז יש מבקר לצה"ל, אני מקים גוף ביקורת על הפרקליטות.

נכון שהפרקליטות כפופה למשרד המשפטים שתחתיו היא פועלת, אבל בחוק הביקורת הפנימית ובקונספט אפשר שבעל הסמכות, השר, יחריג יחידת סמך בתוך משרד ממשלת. אלה פתרונות שיוצרים שלם שיש לו רצינות שמאפשר לעשות זאת.

אני איש ביקורת, מאמין בביקורת, ביקורת היא טובה לארגון גם בהיבט ארגוני להשתפר, וארגון ציבורי חייב להיות פתוח בנושא.

זה לא צריך להיות דיון אם צריך או לא צריך ביקורת על הפרקליטים וגם על הפרקליטות וכל העוסקים בזה מפרקליט בודד עד ראש המערכת, שצריך להגדיר מיהו. צריך לברר את המילים או מה הצורך,

מה הבעיה האקוטית באמת, אם היא בצבע של אמון או פיקוח, יש מנגנונים מתאימים ולחוק או להתאים. אם הצבע יותר דומיננטי הוא שיפורי, יש מנגנונים אחרים ודרך אגב לבצע את פיקוח, ולא לטעמי ליצור גוף לא כזה ולא כזה....

הישיבה הסתיימה: 14:30

•
•
•